

(vide *Camer. 2. medit. hist. 75. Georg. Lauterb. sive Abr. Scier. in tort. quest. 1. p. 26. 27. 28. Dn. Herm. Goëhaus. in process. adversus sagas, tit. 3. & in notis 5.*) acquisitâ quosvis torturæ cruciatus, imò cunctas Perilli, vel Arnutii Paterculi, vel alterius (*Cam. 1. med. hist. 9. p. 68.*) inventiones (vide *Ios. Nold. de statu nobil. c. 15. n. 86.*) floccifaciant, ut docet experientia. Vide *l. 1. §. questioni, ff. de quest. Confer Iust. Gobler. hîc, art. 20. verb. propter cruciatum, p. 27. & art. 45. p. 52. & latè art. 57. p. 69. & Damhoud. in prax. crim. c. 37. n. 22. c. 38. n. 19.* Quando itaq; ii delictum, nec sponte, nec per torturam fateri volunt, possunt tamen ejus criminis, quod protervè negant, coargui, & tunc ad probationem est procedendum, *art. 62.* quibus convicti sine ulteriori tormentorum repetitione condemnandi sunt, etiamsi crimen confiteri nolint, *art. 69.* Non resistit huic sententiæ, *art. 16.* pro ut putat *Vigelius*, sicut contra eum rectissimè docet *Matth Steph. hîc, & d. art. 16.* quem consule. *Ægyptios* ajunt patientissimè ferre tormenta, & citiùs mori hominem *Ægyptium* in tormentis, vel quæstionibus tortum, exanimatumq;, quàm veritatem prode-
te *Ælian. var. hist. lib. 7. c. 18.* De Hispanorum moribus scribit *Iustinus historicus, lib. 44.* Sæpè tormentis pro silentio rerum creditarum immortui, adeò illis fortior taciturnitatis causâ, quàm vitæ; Celebratur mira etiam bello *Punico* servi patientia, qui ultus dominum inter tormenta risu exultavit, serenaque lætitiâ crudelitatem torquentium vicit. Vide de pertinaciâ & duritiâ alterius cujusdam *Saxonis Gobler. hîc, artic. 60. in auctar.*

ARTICULUS X

*Reo plenâ probatione convictus, quomodo eo casu, quo neq; vita ei aufe-
ratur, neq; etiam perpetuis vinculis addicatur, adversus
eum procedendum.*

1. Is reus (verbi gratiâ) membris mutiletur, vel virgis castigetur, & relegetur. Observandus tamen ad unguem hîc est *art. 196.* ad quem me remitto. Non immeritò *Christ. Besold. lib. 2. polit. c. 2. p. (mihi) 611. concl. 27.* conqueritur, nos paucitate pœnarum hodie laborare, & plures earum debere esse gradus, antequam ad ultimum perveniatur supplicium. Non enim fustigatione, & relegatione finem, propter quem introductæ & permissæ sunt pœnæ, semper nos assequi censemus. Vide tamen, quæ tradunt *Dn. Bernh. Zieritz. hîc, c. 104. verb. sive corpori, sive membri, Petr. Greg. Tholos. in Syntag. jur. univ. lib. 31. c. 11. Ios. Nold. in Synops. tractat. de statu nobilium civili, c. 15. nu. 120.* An Magistratus aliquem possit relegare ultra territorium suæ jurisdictionis. Vide me in *Pentade cons. 2. n. 4.* De confinemente inspice omninò *Henr. Bocer. de jurisd. c. 5. n. 41. Myns. resp. 16. n. 24. decad. 2. Neidlin. de jurisd. concl. 3. m.* Romani ob delicti atrocitatem non facilè quemquam vitâ spoliarent, sed potiùs eos pœnæ servos fecerunt, ac ad opus publicum, puta ad latomias, sive lapicædinas, metallum, & alia proscribent. Confer omninò *Franc. Patric. in compendiosâ Epitome commentariorum, de Inst. Reipubl. lib. 3. pag. 83.*